

СИДЕН ЕДГАР

14

ПОЛ БЕОРН

14

Невероятната история
на две момчета, разделени
от няколко километра и...
сто години

ИЗДАТЕЛСТВО
epa
PUBLISHING

СИЛЕН ЕДГАР
ПОЛ БЕОРН

14-14

ЕРА

14-14

By Silène Edgar and Paul Beorn

Éditions Bragelonne - Paris 2014

Published by arrangement with Lester Literary Agency

© Гриша Атанасов - превод

© Фиделия Косева - худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2018

ISBN : 978-954-389-464-2

ПЪРВА ГЛАВА

1 януари 2014 г.

Гробището е идеално място за срещи, нали? В този час там няма жива душа, никой няма да ги безпокои. Адриан хваща букета със зъби, изкатерва се по кованата решетка, както го е правил безброй пъти, и се озовава от другата страна на оградата. Тръгва да се изкачва зъзнещ по склона, а снегът скърца под кецовете му при всяка крачка. Ама че глупак! Трябваше да си обуе ботите.

Кръстовете едва се различават в мъглата, в празничния ден цари утринна тишина.

Повечето надгробни плочи се рушат, но за Адриан това е най-прекрасното място на света. Той се усмихва на изваяната в камъка красива дама, наполовина погълната от мъха, и маха весело с ръка на десетимата френски войници, почиващи във военното каре от почти цял век. Знае имената им наизуст.

Преди там беше любимото им място за игра с Марион. Криеха се между гробовете. Познаваха всяка алея, всеки разпукан камък, всеки медальон. Определяха си среща под короната на големия кипарис всяка сряда следобед. Понякога си играеха на зомбита, понякога на вампири – Марион обожаваше той да я преследва със зловещи крясъци. Насред гробището имаше малък чисто бял параклис. Там един ден Адриан ѝ предложи да се омъжи за него: тя избухна в смях

и каза „да“, като пляскаше с ръце.

Добре де, тогава бяха на пет години и половина, а сега са на тринайсет. Но тя не може да е забравила, нали!

Днес е първи януари на тази съвсем нова година, 2014. Сега е моментът за всички добри решения. Ако не се реши в ден като днешния, значи наистина е безнадежден случай. Поне така твърди малката му сестра Елоиза. Тя от седмици му опява да скочи с главата напред: „Щом я обичаш, защо не ѝ го кажеш?“.

Разбира се, когато си на шест години, това ти се струва очевидно. Но след време и тя ще стане на тринайсет и ще разбере, че нещата са много по-сложни, когато пораснеш.

За хиляден път смята и пресмята шансовете си, всички онези малки знаци, които колекционира като скъпоценности от месеци и си преповтаря всяка вечер, преди да заспи.

Първо, тя винаги се е възхищавала на момчета, които са добри ученици, а Адриан има високи оценки. Второ, миналата година те танцуваха притиснати и тя му каза, че ако всички момчета бяха като него, светът щеше да е по-хубав. Трето, миналата събота в киното го хвана за ръката, докато гледаха филма. Най-вече този жест му дава кураж да изпълни намерението си днес.

Поглежда си часовника: девет и половина, дошъл е половин час по-рано. Ужасно е да чакаш. За да не умре от нетърпение, решава да обиколи предпочитаните си гробове.

Град Лаон е беден и гробището му хич не е по-богато. Почти е изоставено на произвола и мъртвите не виждат често хора, особено онези под вала, на високия склон. Там сякаш е само поляна с камънаци, гробовете едва се различават. В този край често стават малки свличания, които килват надгробните камъни. Сред снега и мъглата си е направо опасно да отиваш нататък, но Адриан може да се разхожда там и със затворени очи.

Оставя мислите си да блуждаят, после погледът му се натъква на неговия букет и той изведнъж се подплашва: не е ли старомодно да подаряваш цветя? Пъха нос в тях, но те не миришат на нищо. Едва ги е намерил посред зима, сноп бели хризантеми и вейки цъфнал памук. Изглеждаха му великолепни във вазата в хола, но сега, когато ги държи съвсем замръзнали, се пита дали постъпи правилно, като

ги взе.

Марион обожаваше цветята, когато беше малка. Проблемът е, че тя се промени. Всичките му приятели се промениха: имат пъпки, пушат и си прекарват времето в интернет. Впрочем и Адриан вече не е същият. Преди всичко беше просто, бяха деца, Марион му беше приятелка за цял живот и това му стигаше. А сега жадува за тайни целувки. Исква му се да я прегърне силно, да я държи за ръка и да изрече всички думи за любов, които напират в него.

Десет без четвърт. Не, още не е време.

Към десет без пет се втурва по склона към големия кипарис, където е срещата. Ще бъде много тъпо сега и да закъснее. Задъхва се. По дяволите, на цветята бързането не им е понесло, едно стъбло дори се е пречупило. Застава пред надгробния камък под големия кипарис. Той е любимият му. Толкова спомени витаят тук.

Някой е издълбал два малки силуета в сивия камък на това място. Адриан често се пита кой ли го е направил, но двете фигурки му харесват: приличат на баща и син, които се държат за ръка. Като дете си представяше, че това са той и баща му. Сто пъти се бе опитвал да ги прерисува в скицника си. Когато му е тъжно, рисува, това е неговата тайна.

Поглежда пак часовника си: десет часът! Ето, сега ще дойде.

Тогавя му минава ужасна мисъл: о, не! Не си изми зъбите! Тя никога няма да пожелае да го целуне! Издиша в ръкавицата си и се опитва да подуши собствения си дъх.

Подскача, когато телефонът започва да вибрира в джоба му. Не е „Айфон“, а най-евтиният мобилен телефон в каталога. Трудно му е да го извади както е с ръкавици.

Съжалявам, мили Адриан, не мога да дойда.

Тя е. А и Адриан не познава друг на света, който да пише есемеси без правописни грешки. Какво е станало? Да не е болна? Марион никога не е пропускала среща с него.

Нова вибрация, ново съобщение.

Случи ми се нещо невероятно!!!!!!

Сърцето му прескача в гърдите. Изпитва много лошо предчувствие при вида

на тези шест възклицателни знака.

Трето съобщение:

На празненството за Новата година у Франк той ме целунаааа! Можеш ли да повярваш? Обичам го, толкова е красив! Ще ти разкажа всичко, мой Ади. Целувки и хубава година!

Звездици танцуват в зрителното му поле, завива му се свят, голяма буца засяда в гърлото му. Изведнъж усеща, че краката му се подкосяват и без да разбере как, се озовава седнал на надгробната плоча. Думите от екрана на телефона в шепата му играят пред очите му.

Франк?

Познава само един Франк, той е поне на петнайсет години, в осми клас е: едър блондин с дълъг перчем над лицето и сини очи. От онези момчета, в които се вслушват, когато заговорят. А когато пусне някоя шега, всички се смеят, дори да не е смешна. От онези момчета е, които крачат с размах по средата на тротоара, които ги канят на всички купони, които говорят високо и са издокарани в маркови дрехи. Момче, каквото Адриан, никога няма да бъде. Петнайсетгодишен! Как би могъл да се бори със своите тринайсет години?

Тия осмокласници защо не си излизат с момичетата от осми клас, а? Толкова много ли иска?

Трудно му е да натиска бутоните, дори без ръкавици. Не знае дали е заради студа, но пръстите му треперят.

Супер е, пише той. Нямам търпение да ми раз-ка-жеш.

Едри сълзи натежават в ъгълчетата на очите му и се търкулват бавно по бузите му, топли, кръгли, идиотски.

– Какво му харесва на тоя Франк? – изкрещява сред пустото гробище. – Той даже не умее да танцува! Повтаря класа, в час никакъв го няма!

Безмълвните гробове и паметници сякаш го слушат със съчувствие.

– Ще ѝ завърти главата, а после ще ѝ разбие сърцето! Защо все се влюбват в мачовци и типове, които си играят с тях?

Адриан не разбира нищо.

– Какъв е смисълът да се учиш добре? Момичетата въобще не ги интересува.

Подсмърча и взема за свидетел надгробната плоча.

– Ти имал ли си гадже? – пита мъртвия, който е погребан там. – Смяташ ли, че

имам шанс с Марион? Ти сигурно би могъл да ме научиш на някой номер. Наистина имам нужда някой да ми помогне и да ми каже как се правят тия неща.

Става, захвърля цветята на земята и се спуска по алеята до железните порти, които пазачът току-що е отворил. Едва забелязва старицата, с която се разминава, докато излиза. Много стара жена, подпираща се с бастунче, прегърбена, свита, с набраздено от бръчки лице, която го изпраца с пронизващ поглед. Тя стига със ситни крачки до гроба при големия кипарис, вдига цветята от земята и въздъхва доволно.

Адриан поиска помощ. Ще я получи.